

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnia hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

**Raemond, Florimond de
Coloniae Agrippinae, 1655**

V. Mira ejusdem historia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

V. Hic ergo post per Mundum passim circumiens, cilicio indutus, vili astello in fidens, & in summa paupertate arque austerritate vitam agens, tandem in Aquitaniam peruenit, & loca maxime solitaria quærens, tandem circa maris litus in illo coquodam Arcaison appellato (unde scilicet quod quasi centum sit ejus Arcus quem duo promotoria, Oissauum scilicet & Finisterre faciunt) oberrans, mare vidit fluctibus tumidum, & tempestate quasi imis & sedibus eversum. Est verò litus hoc nubibus tam periculosum & formidabile, ut subitanea tempestate deprehensis vix illa spes sit evadendi. Eo tempore duæ ibi naues ad exitium iam iam ferabantur: quibus conspectis, Sanctus ille homo in genua procidens, & Crucis signum, (quod S. Hieronymus alias quoque fecisse dicitur) in arena describens, ardenter Deum pro eorum qui in nauis erant, & à presentissimo exitio patrum aberant, salute deprecari cœpit. Nec mora: statim venti remittere, fluctus subsidere, aeri serenitas, ac mari tranquillitas reddi, multis hominibus non sine admiratione adspectantibus: sic ut naues haec (quod umquam anteactum nemo quisquam meminera) naufragium euaserint. Eodem tempore, seu forte fortuna ex fractæ nauis reliquijs, seu, miraculo quodam diuinoris eo delatum B. Virginis imaginem idem in litore inuenit, & in monte collocauit. ibique sacellum, quod etiamnum in montibus illis inter frequentes pinos conspicuit, loco ad modum aspero & sylvestri sibi construxit, & aliquamdiu summa in austerritate vixit. Sacellum vero ideo eligere esse voluit, ut de loco in locum transportari posset. Est enim ibi ea loci natura, ut tempestibus & ventis sepe arenarum cumuli disificantur, moles complarentur, & valles in montes elevantur. Ex eo tempore locus ille in magna habitus fuit veneratione, ut etiam naturæ vela facta rivora ibi sua & preces prius perfoluant; neque umquam impia piratarum ibi prædas agentium manus sensit, nisi quod post aliquot annos Angli quidam myopatone eo delati, & in terram egressi, opulentæ sacræ huius & dicolæ paupertatem diripere ausi sunt. Sed ecce tibi iusta Dei iudicia, peccata sepe in ipso vestigio punientis. Vix illi cum facta suppellectile & ornamentis, quæ inuenierant, ad eam reuersi, vela in alium fecerant, quomodo ecce celo teno & mari tranquillo, in scopulos deferuntur, & adeos fracta vana, in ipso quæ impio sacrilegio violauerat loci cōspectu ab aquis absorberetur. Multa quæ ex aliorū narrationibus de sancto hoc

homine cōperta mihi sunt, filatio prætereo: quod etiusmodi, nō temere fidē habere soleam, nec quidquam rāe sine bona cautela litteris & posteritati commendandum existimem. Sed hæc de isto satis,

VI. Idem Deus qui vaticinia non in sapientum tantum, verum etiam in insipientum ore ponit, qui que diaboli s̄epe, atque adeo ipsos mendacij parentes adgit ut Veritatis sint interpres, idem, inquam, Deus voluit ut ipsi dæmones in suo ipso regno idolatriæ ruinam, & Evangelij de Iesu Christo propagationem prædicarent. Mexicanum Ferdinandus Cæsarius adornabat expeditionem: eaque feliciter succedente, Cincis tropæ illis in regionibus primus statuebat. Volvibus ibi pagani idolis suis sacrificare, vox è terra audita fuit, dicentis: Non est voluntas eius quoniam creauit horum amplius fiat. Iam iam ruine vestram p̄fus adest. Vox hæc caures sacrificare volentium contrinuo pulsabit: non minus quam illa quæ T. Lívio teste, cladem Romæ à Gallis acceptam; aut quæ magni Panis morte teste Plutarchus vel Hierosolymæ excidium apud Iosephum de bello Iudaico, denunciavit. Mexicanis quidem Quetzocoal (id nomen est quod colunt idolatriæ) voce lamentabili barbaræ & Crucis signo armatæ gentis aduentum prædixit. Motezuma, qui Rex regum ipsius in locis fuit appellatus, quum intellectus Christianorum classem appulisse (quod factum est eodem anno quo Lutherus è S. Petri nauicula exsiliit) Ecce, aiebat, barbaros illos, nouam religionem in mea regna inuenientes, ut Deus meus mihi fore predixit. Sed fatus cedendum est. Idem Texuco Regi prædictum fuit: in cuius regnum appulsi Christiani, maligni spiritus tamquam mox de sede sua deiciendi, ingemuerunt (a) Sane ad Brasiliā provinciam Lusitaniam duce Petro Alvaro diuinitus, per maximas etiam tempestates & pericula incolumes de ati barbaris Christum annunciarunt, cretoque salutifica crucis signo sacris missum Missa sacrificium sub diu magna veneratione peregerunt, adeo equidem, ut ipsis vasta provincia intuentibus incolis clarissima miracula fese coram exhibuerint. Dæmonibus, quibus sacrificijs barbari litarbant, vel eis etis protulsi, vel prætentis Dei præsentiam attestantibus: qui quidem ipsi velat paronymphi aut vates ruinae suæ fierunt, ut etiam Apollo ille Pythius Argusto importune oraculum sciscitanti respondit:

B 3 Ad

*Me Puer Hebreus, Deus, & mortal ab anima
Virgine natu Homo, terre ishu pallit ab ora.
a Sur. comm. rei gestarū an. 1500 fol. 7. & 8.*